

A Fővárosi Ítéltábla az Ütő-Siklói Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a dr. Halápi Dóra Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen tisztességtelen szerződési feltételek érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. június 21-én kelt 8.G.43.608/2016/25. számú ítélete ellen a felperes által 26. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

Í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 12.700,- (Tizenkettőezer-hétszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 63.500,- Ft ügyvédi munkadíjat.

Határozatának indokolásában rögzítette, hogy a felperes, mint hitelfelvevő és zálogkötelezett, valamint az alperes, mint bank 2010. január 26-án kötöttek MKB Euro Lakáshitelhez hitel- és zálogszerződést. A szerződés szerint az alperes a hitelszerződésben meghatározott célra és feltételekkel a hitelfelvevő részére 61.600 EUR deviza hitel rendelkezésre tartását, valamint a rendelkezésre tartási időszak lejártáig a szerződésben meghatározott feltételek teljesülése esetén forintban legfeljebb 14.500.000,- Ft kölcsön folyósítását vállalta. A felperest terhelő kötelezettségek biztosítására jelzálogjogot alapítottak a tulajdonát képező **Település1 ... hrsz. alatti lakásra.**

A szerződés 5.3. pontja a kölcsön folyósításának egyik feltételeként tartalmazza azt is, hogy a feleknek a jelen szerződésen alapuló egyoldalú kötelezettségvállalását tartalmazó közokiratot a felperesnek a bank részére át kell adnia.

A szerződés 9.3. pontja az abban nem szabályozott kérdések vonatkozásában visszautal az alperesnek a Hitelműveletek végzéséről szóló üzletszabályzatára (a továbbiakban: Üzletszabályzat), a 9.4. pont szerint pedig a felperes kijelentette, hogy az Üzletszabályzat tartalmát megismerte, az abban írtakat kifejezetten elfogadja. A felek megállapodtak abban, hogy a szerződés fennállása alatt hatályos Üzletszabályzat rendelkezései minden külön jogcselekmény nélkül kötelezőek.

Az Üzletszabályzat 5.2.1. pontja értelmében az Ügyfél a Hitelszerződés alapján lehívott Kölcsön folyósításának és törlesztésének időpontja, valamint az Ügyfél fennálló tartozása tekintetében a Bank e célra szolgáló nyilvántartásait (üzleti könyveit) és nyilatkozatait irányadónak és hitelesnek fogadja el.

A felperes 2010. január 26-án aláírta az alperes által megszövegezett kockázatfeltáró nyilatkozatot, valamint 11060/7/270/2010. számon közjegyzői okiratba foglalt, kölcsöntartozását elismerő nyilatkozatot tett.

A felperes kereseti kérelmében elsődlegesen a régi Ptk. 209/A. § (2) bekezdésére, valamint a fogyasztóval kötött szerződésben tisztességtelennek minősülő feltételekről szóló 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. r.) 1. § (1) bekezdésének b) és j) pontjaira, másodlagosan a régi Ptk. 205/A. §-ára és 205/B. § (2) bekezdésére hivatkozással a szerződés 5.3. pontja nyolcadik bekezdésének idézett rendelkezése, valamint az Üzletszabályzat 5.2.1. pontja szerinti szerződési feltételek tisztességtelenségének, érvénytelenségének megállapítását kérte.

A felperes kiemelte, az említett feltételek ténylegesen lehetővé teszik az alperes számára, hogy közjegyzői ténytanúsítvány kiállítását kérje az általa vezetett könyvekben és nyilvántartásokban foglalt adatokat érintően. Ő maga ezzel az alávetéssel lemondott arról a lehetőségről, hogy vita esetén kétségbe vonja az alperes által meghatározott tartozás összegét. A közokiratot a szerződés megkötésekor hatályos Vht. 21. § (1) bekezdése alapján az alperes kérelmére végrehajtási záradékkal lehet ellátni, amiből az is következik, hogy az ellene indított végrehajtási eljárás korlátozására, illetve megszüntetésére csak akkor van lehetőség, ha a régi Pp. 164. § (1) bekezdése szerint bizonyítja, hogy a követelés érvényesen nem jött létre, avagy részben vagy egészben megszűnt. Mivel a sérelmezett kikötések lehetőséget biztosítanak az alperesnek arra, hogy a bizonyítási terhet a terhére megfordítsa, a Korm. r. 1. § (1) bekezdésének j) pontjába ütköznek. A kikötések mindemellett kizárták őt abból az egyeztetési folyamatból, melynek célja annak megállapítása, hogy kötelezettségeit szerződésszerűen teljesíti-e, ezért azok a Korm. r. 1. § (1) bekezdésének b) pontját is sértik.

A felperes véleménye szerint a szerződés 5.3. pontja nyolcadik bekezdésében foglalt általános szerződési feltétel a szokásos szerződési gyakorlattól lényegesen eltér, ezért a régi Ptk. 205/B. § (2) bekezdésére figyelemmel külön figyelemfelhívó tájékoztatás hiányában a szerződés részévé nem vált.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Hivatkozott arra, miszerint az Üzletszabályzat 5.2.1. pontja nem jogosítja fel őt a szerződés szerinti szolgáltatása megítélésére. Az érintett kikötés a kölcsön folyósításának időpontját illetően rendeli irányadónak nyilvántartásait, a végrehajtási záradék kibocsátásának lehetősége pedig jogszabályon, a Vht. 23/C. § (1) bekezdésén [korábban 21. § (1) bekezdésén] alapul. Megjegyezte azt is, hogy a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: régi Hpt.) 206. § (2) bekezdése szerint a számláról megküldött kimutatást főszabály szerint elfogadottnak kell tekinteni, ha az ügyfél a kézbesítéstől számított hatvan napon belül írásban nem emelt kifogást; e rendelkezés azonban a követelés érvényesíthetőségét nem érinti. Utalt arra is, hogy a kölcsönnel kapcsolatos nyilvántartás vezetése a Hpt. 2. számú mellékletének I.10.3. pontján alapuló törvényi kötelezettsége.

A szerződés 5.3. pontjában írt feltétel kapcsán az alperes hivatkozott a régi Hpt. 86. § (2) bekezdésére, és kiemelte, a prudenciális működés elvének betartására közjogi szabályok kötelezik őt. Mindemellett a felperes a követelést a végrehajtás korlátozása, illetve megszüntetése iránti perben vitathatja, a szerződési kikötés pedig nem eredményezi a bizonyítási terhelő megváltozását a fogyasztó terhére.

Mindkét érintett kikötés vonatkozásában kifejtette, hogy a feltételek nem tekinthetők a szokásostól eltérő rendelkezésnek.

A törvényszék rámutatott arra, hogy a felek között a régi Ptk. 522. § (1) bekezdésében szabályozott hitelszerződés jött létre, amely a régi Ptk. 685. § e) pontja szerint fogyasztói szerződés. A kereset elbírálásakor figyelemmel volt a régi Ptk. 205. § (1) és (2) bekezdésére, 205/A. § (3) bekezdésére, 205/B. § (1) és (2) bekezdéseire, 209. § (1) - (4) bekezdéseire, 209/A. § (2) bekezdésére, a Korm. r. 1. § (1) bekezdésének b) és j) pontjaira, a régi Hpt. 43. § (1) bekezdésének a) pontjára, 131. § (1) és (2) bekezdéseire, 203. § (3)-(4) bekezdéseire, 206. § (1) és (2) bekezdéseire, a régi Pp. 164. § (1) bekezdésére, 195. § (1) bekezdésére, és a keresetet alaptalannak ítélte meg.

Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy az alperes az üzletszerű tevékenységére vonatkozó nyilvántartásait felügyeleti és jegybanki ellenőrzésre is alkalmas módon köteles vezetni. Ha a felperes a régi Hpt. 206. § (1) bekezdése szerinti írásbeli kimutatással (kivonattal) nem ért egyet, úgy írásban kifogást emelhet, melynek következménye, hogy a nyilvántartásában foglaltak fennállását a banknak kell bizonyítania. A kifogásolási jogból következik, hogy az alperes nem jogosult kizárólagosan annak megállapítására, az ügyfél teljesítése szerződésszerű-e, miként e rendelkezés a bizonyítási terhet sem változtatja meg a fogyasztó hátrányára. Ha a felperes az említett nyilvántartási adatokat nem kifogásolta, a közjegyzői okiratban foglalt tartozását mégis vitatni kívánja, erre lehetősége van, végrehajtási eljárás esetén pedig végrehajtás korlátozása, illetve megszüntetése iránt indíthat pert. Az Üzletszabályzat 5.2.1. pontjában foglalt kikötés összhangban áll az alperesnek azzal a kötelezettségével, mely a tartozás nyilvántartására vonatkozik, és jogvita esetén ez a kimutatás csupán az ő nyilatkozataként vehető figyelembe, melyet a régi Pp. 164. § (1) bekezdéséből következően neki kell bizonyítania.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a sérelmezett rendelkezések egyértelműek és érthetőek, az „átlagfogyasztó” számára azokat közérthető stílusban és olvasható formátumban szövegezték meg. E feltételek nem sértik a jóhiszeműség és a tisztességeség követelményét, a fogyasztó hátrányára egyoldalúan és indokolatlanul a szerződésből fakadó jogosultságok és kötelezettségek egyensúlyát nem bontják meg. Az EBH 2018. G. 1. számú eseti döntés szerint az a szerződéses rendelkezés, mely alapján a pénzügyi intézmény a saját nyilvántartásain alapulóan jogosult a fogyasztói tartozások kimutatására, a szerződő felek pedig az e kimutatás alapján készült, közokiratba foglalt ténytanúsítványt tekintik irányadónak, nem tekinthető joghatályos tartozáselismerő nyilatkozatnak, amiből következően az adott kikötés a bizonyítási terhet a fogyasztó számára hátrányosan nem változtatja meg, és nem korlátozza a fogyasztó jogszabályon alapuló igényérvényesítési lehetőségét sem.

A szerződés 5.3. pontját érintő kereseti kérelem vonatkozásában az elsőfokú bíróság azt szögezte le, hogy a banknak a pénzügyi egyensúly és a betétesek védelme érdekében a követelés megtérüléséről gondoskodnia kell; az alperes a prudenciális működés követelményére alappal hivatkozott, így az, hogy közjegyzői okiratba foglaltan az adós a szerződésben vállalt kötelezettségeit megerősíti, nem tekinthető tisztességtelennek.

A törvényszék arra is kitért, hogy a felperes nyilatkozott a régi Ptk. 205/A. § (1) bekezdése szerinti általános szerződési feltételek kifejezett elfogadásáról, beleértve az Üzletszabályzat rendelkezéseit is. A kölcsönszerződés 5.3. pontjában foglalt kikötés pedig nem tér el a szokásos szerződési gyakorlattól, amit alátámasztanak a perben az alperes által csatolt, más pénzügyi intézmények által alkalmazott szerződések, tájékoztatók.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezett; elsődlegesen annak megváltoztatását, és kereseti kérelmének megfelelő döntés hozatalát, míg másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására, és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

A felperes az elsőfokú eljárásban előadott érveit megismételve hangsúlyozta, hogy a kölcsönszerződésben foglalt kikötés az alperest egyoldalúan jogosítja fel a végrehajtás szempontjából lényeges kérdések, a jogalap és az összecszerűség megállapítására, így a Korm. r. 1. § (1) bekezdésének a) pontját is sérti. A szerződési rendelkezés következménye, hogy a bank dönt a szerződésszerű teljesítésről, a bizonyítási teher pedig a hátrányára változik meg. Nem pusztán tartozása tanúsításának formáját ismerte el, hanem azt, hogy a közjegyzői tanúsítvány a tartozás mindenkor összegének közokirati tanúsítása, melynek magát alávetette, így tartozását a közjegyző a bank közlése alapján tanúsítja. Ebből következik, hogy a bizonyítás kötelezettsége rá hárul. A sérelmezett kikötés hiányában a bank terhére esne annak bizonyítása, hogy követelése szerződésszerű és jogszerű.

A felperes megjegyezte, míg a felmondáson alapuló végrehajtás esetén a végrehajtást kérőre hárul annak bizonyítása, hogy követelése fennáll, tehát ő köteles bizonyítani, hogy az adós szerződésszegést követett el, a szerződést ezért jogszerűen mondta fel, addig abban az esetben, ha a záradékolt okirat az adós elismerésén alapul, a bizonyítási teher megfordul. Hivatkozott a Fővárosi Ítéltáblának a BDT 2018. 3813. számon megjelent döntésére, mely szerint tisztességtelen a fogyasztói szerződésnek az a kikötése, amely hatásában a fogyasztó részéről tett tartozáselismerésnek minősül; az egyoldalú kötelezettségvállalást rögzítő, végrehajtási záradékkal ellátható közokirat tartalmi szempontból ügyleti okiratot feltételez, és mint ilyen nem ténytanúsító okirat, közjegyzői tanúsítványba nem foglalható.

A felperes kérte a per tárgyalásának felfüggesztését az Európai Unió Bírósága előtt C-34/18. számon folyamatban lévő előzetes döntéshozatal iránti eljárás befejezéséig, figyelemmel arra, hogy ebben az eljárásban a releváns tények azonosak, mint jelen perben.

Az alperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Utalt arra, hogy a szerződés 5.3. pontjának nyolcadik bekezdése csupán folyósítási feltételként rögzíti, a felperesnek milyen tartalmú okiratot kell elkészítenie, annak a bizonyítási teherre hatása nincs. A szerződési feltétel ugyancsak nem jogosítja fel őt arra, hogy az adós teljesítésének szerződésszerűségét kizárólagosan állapíthassa meg. Az Üzletszabályzat 5.2.1. pontjában foglalt rendelkezés a Fővárosi Ítéltábla Pf.21.325/2016/5. számú ítélete szerint nem feleltethető meg annak a más szerződésekben gyakran fellelhető kikötésnek, amely a bankot a nyilvántartásai alapján közjegyzői ténytanúsítvány kiállítására jogosítja. Sem a szerződés, sem az Üzletszabályzat nem rendelkezik közjegyzői ténytanúsítvánnyal, és nem zárja el a felperest a hátralék tényére vagy összegére, a felmondás jogszerűségére vonatkozó vitatás lehetőségétől.

Az alperes hangsúlyozta, a közjegyzői okirat záradékolásának alapja az adós egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozata (mely a kölcsön összegét és a tartozás visszafizetésére vonatkozó kötelezettséget is magában foglalja), feltétele pedig a szerződés felmondása, és ennek igazolása a Vht. 23/C. § (2) bekezdésén [korábban a Vht. 21. § (2) bekezdésén] alapulóan. A végrehajtást elrendelő közjegyzőnek nem feladata, hogy a felperes magatartását értékelje, illetve hogy eldöntse, a követelés alapos-e; erre a végrehajtás megszüntetése vagy korlátozása iránti perben van lehetőség. A közjegyző az okiratot attól függetlenül láthatja el záradékkal, hogy az adós nyilatkozott-e a bank nyilvántartásainak elfogadásáról. A végrehajtási záradékolás, azaz a közvetlen végrehajtás

lehetőségét tehát a jogszabály rendelkezései teszik lehetővé, melynek helyessége vagy tisztessége polgári perben nem kérdőjelezhető meg.

Az alperes kiemelte azt is, hogy a közjegyzői okiratba foglalt jogügyletek jogszerűségi vizsgálatára szakértelemmel rendelkező és közhitelességgel felruházott személy részéről került sor, akinek a közokirat végrehajtási záradékkal történő ellátása során - miként azt az Európai Unió Bírósága a C-32/14. számú ügyben meghozott ítéletében kimondta - nem kötelessége, hogy a szerződéses kikötések tisztességtelen jellegét vizsgálja.

A fellebbezés alaptalan.

Az ítéletábra álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a per elbírálásához szükséges körben a tényállást helyesen állapította meg, és abból levont jogi következtetései is helytállóak. A fellebbezés érveire figyelemmel a másodfokú bíróság az alábbiakat emeli ki.

A szerződés 5.3. pont nyolcadik bekezdésében foglalt kikötés kapcsán abból kellett kiindulni, miszerint a felperes azt támadta, hogy a kölcsön folyósításának feltétele a jelen szerződésen alapuló egyoldalú kötelezettségvállalást tartalmazó közokiratnak az alperes részére történő átadása. Az adott esetben a felperes közjegyző előtt tett nyilatkozatában elismerte kölcsöntartozását, vállalta a tőke, a kamat és járulékok megfizetését, a hitel folyósításához szükséges további feltételek teljesítését (például a fedezetül lekötött ingatlanra bejegyzett tulajdonjoga igazolását, zálogkötelezettként teljes körű vagyonszociális megkötését), végül a zálogkötelezeti minőségéből fakadó, és a hitelszerződéshez kapcsolódó más kötelezettségei teljesítését is. Az alperes a folyósítás feltételeként a közokiratban foglalt egyoldalú kötelezettségvállalást nyilvánvalóan azért követelte meg, hogy azt a Vht. 23/C. § (1), (2) és (5) bekezdései [korábban a Vht. 21. §-a] folytán a jogszabályi feltételek teljesülése esetén záradékkal lehessen ellátni. Nem minősülhet tisztességtelennek az a szerződési feltétel, amely azt biztosítja, hogy a kölcsönt folyósító bank a törvény által biztosított jogával, nevezetesen a közvetlen végrehajtás lehetőségével élhessen (*Győri Ítéletábra Pf.III.20.251/2018/5/I. számú ítélete*). A pénzügyi intézménynek a régi Hpt.-ben foglalt, a működés prudenciális jellegét biztosító követelményének való megfelelés kötelezettsége az ítéletábra véleménye szerint kifejezetten indokoltta tette, hogy a folyósításhoz az adósnak közjegyzői okiratba foglalt kötelezettségvállalását kívánja meg.

A felperes az Üzletszabályzat 5.2.1. pontja szerinti kikötés kapcsán azt állította, hogy alávetette magát a bank által vezetett nyilvántartásokban foglalt adatoknak, és ezzel lemondott arról, hogy így kimutatott tartozását kétségbe vonja. Kifogásolta, hogy az alperes egyoldalúan dönthet arról, teljesítése szerződészerű-e. Véleménye szerint a bizonyítási terhet a kikötés hátrányára változtatja meg, és korlátozza jogszabályon alapuló igényérvényesítési lehetőségeit. Fellebbezésében új jogi érvként azt is állította, hogy a kikötés a szerződés értelmezésére a bankot egyoldalúan jogosítja, ezért nem csupán a Korm. r. 1. § (1) bekezdésének b) és j) pontjaiba, hanem annak a) pontjába is ütközik.

Helytállóan utalt az alperes arra, hogy a szerződés nem tartalmaz utalást arra, miszerint az adós tartozására vonatkozó nyilvántartásait érintően közjegyzői ténytanúsítvány kiállítását kérheti. Ennek azonban nincs jelentősége; a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény (a továbbiakban: Kjt.) 136. § (1) bekezdésének g) pontjából következően ugyanis az alperes szerződéses kikötés hiányában is kérheti közjegyzői tanúsítvány kiállítását jogszabály szerint meghatározott módon vezetett

nyilvántartásait, azok adatait érintően. A vonatkozó közjegyzői ténytanúsító okirat csupán azt tanúsítja közhitelesen, hogy a bank nyilvántartása, könyvei a kölcsön és annak járulékai tartozást milyen összegben tartalmazzák.

A másodfokú bíróság vizsgálta, hogy az üzletszabályzat hivatkozott kikötése a régi Ptk. 242. §-a szerint tartozáselismerésnek minősül-e. A tartozáselismerés lényege, hogy az a tartozás jogcímét nem változtatja meg, azonban az elismerőnek kell bizonyítania azt, hogy tartozása nem áll fenn, bírósági úton nem érvényesíthető, vagy a szerződés érvénytelen (EBH 2001. 467.) A fél nyilatkozatához azonban a tartozáselismerés következményei csak akkor fűződhetnek, ha a tartozás elismerése magyarázatot nem igénylő módon, kifejezetten és félreérthetetlenül történik, abból tehát kitűnik, hogy a követelés fennállását nem vonja kétségbe (EBH 2000. 309.). E követelménynek csupán az a tartozáselismerő nyilatkozat felelhet meg, amelyet fennálló, összegszerűen meghatározott követelés kapcsán tettek meg (Kúria Gfv.VII.30.802/2016/3. számú részítélete, 1/2018. számú Gazdasági Elvi Határozat). Az adott esetben ugyanakkor a sérelmezett feltétel nem értelmezhető joglemondásként, ekként hatásában sem azonosítható a régi Ptk. 242. §-ában szabályozott tartozáselismeréssel.

Abban az esetben, ha az alperes a szerződésből származó követelését a felperessel szemben peres úton érvényesíti, a régi Pp. 164. § (1) bekezdéséből fakadóan neki kell bizonyítania, a szerződés milyen tartalommal jött létre, milyen összegű kölcsönt és milyen feltételek mellett folyósított, az adós mennyit teljesített, és fennálló tartozása milyen mértékű. Erre vonatkozó tényállításai értelemszerűen saját nyilvántartásain alapulnak, vitatás esetén ugyanakkor a nyilvántartás elszámolási elveit, módszereit, adatait be kell mutatnia, számításait le kell vezetnie. Ha az adós a pénzügyi intézmény elszámolását ezután sem fogadja el, illetve a számítás hibájára, vagy nagyobb összegű teljesítésre hivatkozik, úgy ellenbizonyítással élhet, azonban a sérelmezett szerződési kikötés a bizonyítási terhet nem befolyásolja, a felperes igényérvényesítési lehetőségeit nem csorbítja.

Annak, hogy az egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozatot közokiratba foglalják, a perbeli kikötés nem előfeltétele, a közokirat végrehajtási záradékkal való ellátást a bank a Vht. már hivatkozott rendelkezései alapján kérheti. Amennyiben végrehajtási eljárás van folyamatban, úgy az adós a régi Pp. 369. §-a szerint végrehajtás megszüntetése, korlátozása iránti pert kezdeményezhet, ugyanakkor tényállításai bizonyítására a régi Pp. 164. § (1) bekezdése szerint ő köteles. A bizonyítási terhet és kötelezettséget meghatározó rendelkezések tehát a régi Pp. 164. § (1) bekezdéséből, a Vht. 23/C. (korábban: 21.) §-ából, valamint a Kjt. 112.§-ából erednek, a létrejött szerződés pedig a felperes jogi helyzetét hátrányosabbá nem teszi (Győri Ítéltábla Pf.III.20.042/2017/9/I. számú ítélete). Megjegyzendő továbbá, hogy az itt kifejtettek a Pp. hatálybalépését követően indított végrehajtás megszüntetése, korlátozása iránti perekben is irányadóak, tekintettel a Pp. 265. § (1) bekezdésében és 528.§ -ában foglalt szabályozásra.

Mivel az érintett szerződési kikötés a szerződés, valamint a felperes teljesítése szerződésszerűségének megállapítására kizárólagosan a bankot nem jogosítja, az a Korm. r. 1. § (1) bekezdésének a) és b) pontjaiba sem ütközik.

Az elsőfokú bíróság arra is helyesen hivatkozott, hogy az érintett általános szerződési feltételek a szokásos szerződési gyakorlattól nem tértek el, tehát azokat a felperesnek - külön, figyelemfelhívó tájékoztatást követően - kifejezetten elfogadnia nem kellett. A régi Ptk. 205/B. § (2) bekezdésének háttérében az a cél áll, hogy amennyiben az egyik piaci szereplő jelentősen eltér az elterjedt gyakorlattól, úgy erről a fogyasztó külön tájékoztatást kapjon (BH 2018.230.). A támadott kikötések

ugyanakkor a szerződés megkötésekor, 2010 januárjában lényegében nem tértek el a többi pénzügyi vállalkozás által megkötött hasonló szerződésekben foglalt feltételektől, így nem volt szükséges, hogy azok külön, figyelemfelhívó tájékoztatást követően váljanak a szerződés részévé.

Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a régi Pp. 253. § (2) bekezdésére, és 254. § (3) bekezdésére hivatkozással - lényegében annak helyes indokai folytán, az indokolás fentiek szerinti kiegészítésével - helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a felpereseknek a per tárgyalásának az Európai Unió Bírósága előtt C-34/18. számon folyamatban lévő előzetes döntéshozatal eljárás befejezéséig történő felfüggesztésére irányuló kérelme alapján nem találta indokoltnak a per tárgyalásának felfüggesztését, ugyanis azt valamely más bíróság által kezdeményezett, folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárás önmagában nem alapozza meg (BH 2018.203.).

Az ítéltábla a régi Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező felperest, hogy a régi Pp. 217. § (1) bekezdése szerint meghatározott tizenöt nap teljesítési határidőn belül fizessen meg az alperesnek 12.700,- Ft másodfokú perköltséget; ez az összeg a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3), (5) és (6) bekezdései, valamint 4/A. § (1) bekezdése szerint a kifejtett tevékenységgel arányban állóan meghatározott, az általános forgalmi adót is magában foglaló ügyvédi munkadíjat tartalmazza.

Győr, 2018. november 20.

Dr. Világi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

. Szabó Péter sk.
előadó bíró

. Sarmon Hedvig sk.
bíró

A kiadmány hitelül: kiadó